

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 291.

Femte Session.

90de Møde.

Lørdagen den 18de Februar.

(Fors.)

Alberti (fortsat): Dersom Lysningen efter Lovgivningen tre Gange har fundet Sted med de befalede Mellemrum, og dersom Nogen for den vedkommende Præst har nedlagt Forbud mod Egteskabets Indgaaelse, saa giver Udvalgets § 2 den vedkommende Præst Tilhold om at indføre i den fuldstændige Attest, som han skal udstede, at der er holdt Lysning for de og de Personer de og de Dage, og at der derpaa er nedlagt Forbud af Den og Den, og med denne Attest kan man da henvende sig til den anden, u vedkommende Præst, om han vil antage, at Formerne ere tilstede, om han vil erkjende, at det nedlagte Forbud har nogen Gyldighed, eller han mener, at det er en Nullitet. Det gaaer altsaa paa dennes Ansvar, og det kan ikke have været Udvalgets Opgave at fastsætte, hvorledes dette Forhold skal afgjøres, men det er kun den formelle Løsning af den hidtil herskende Tvang, som Udvalget har havt at beskæftige sig med, og jeg troer, at der ved Udtrykkene i § 2 er fundet en Udvej, som maa være tilstrækkelig i det praktiske Liv. Jeg troer saaledes, at de Udtryk, hvori § 2 er affattet, ere tilstrækkeligt klare.

Tscherning: Saaledes som vi nu have hørt det fremsatte, forekommer det mig, at §§ 2 og 3 dele Sagen mellem de 2 Præster saaledes, at den ene kun har Ansvar for, at han som Notarius har handlet rigtigt, og den anden har Ansvaret for den præstelige Handling. Men denne Deling forekom mig ikke ganske heldig. Delingen maa være saale-

des, at paa det ene Sted bliver Alt det afgjort, der hører til den kirkelige Handling, men som er af borgerlig Natur, som vedkommer det borgerlige, ikke det kirkelige Samfund. Derover bliver afgivet en reen Attest, og da optræder den af de Vedkommende selv søgte Præst kun som den, der udfører den kirkelige Handling og svarer for dens Bessaffenhed. Jeg troer, at det, som det ærede Medlem, der sidst talte, oplyste, gjør det klart, at det dog fortjener en nøiere Overveelse. Naar der efter en Lysning bliver nedlagt Protest, kan det efter min Overtydning ikke føre til at udstede en Attest med Bedtegning af Protesten, men til at fuldbyrde Protestens Betydning saaledes, at den paagældende Præst, som efter vor Lovgivning skal sørge for den borgerlige Overholdelse af dette Forhold, først kommer til en Erkjendelse om, hvorvidt Indsigelsen er gyldig eller ikke, før han udsteder Attest. Det er langt simplere, langt lettere og langt naturligere for ham at gjøre det, og det ligger netop i det Forhold, som vi her ville naae, at den borgerlige Handling ikke skal frigives, men kun den kirkelige. Vi skulle altsaa behandle Alt, hvad der hører til den borgerlige Handling, paa det Sted, hvor Lovgivningen for Diebliffet har lagt den hen. Lovgivningen kan flytte den fra Sognepræsten, kan lægge den over i en anden Bestillingsmands Hænder, og det kan maaskee være bedre, men den ligger der for Diebliffet, og Præsten maa haandhave den i dens fulde Udstrækning og ikke blive staaende paa Halsveien. Naar hans Attest er udstedt, saa har den anden Præst kun at svare for, at han udfører den kirkelige Forretning saaledes, som han er pligtig at gjøre det efter sin Stilling som Præst i Folketirken.